

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **SAZKA a. s.**, se sídlem Evropská 866/69, Praha 6, zastoupená Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2022, č. j. 10 Af 15/2021-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně podala dne 24. 4. 2020 řádné daňové přiznání, kterým přiznala za první čtvrtletí roku 2020 základ daně z loterií. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z hazardních her“), si tuto daň samovyměřila podle sazby 35 %. Takto vyměřená daň z loterií činila 621 320 735 Kč. Dne 26. 5. 2020 podala žalobkyně opravné daňové přiznání, kterým si daň snížila o 14 000 Kč. Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) ji poté vyzval k odstranění pochybností, načež mu žalobkyně sdělila, že daň snížila z důvodu protiústavnosti výše své daňové povinnosti. Správce daně dodatečným platebním výměrem ze dne 18. 9. 2020, č. j. 157856/20/ 4300-13823-704691, doměřil žalobkyni daň ve výši 14 000 Kč. Proti doměřené dani podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl dne 27. 5. 2021, č. j. 20668/21/ 5000-10611-712195, tak, že jej zamítl.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 9. 11. 2022, č. j. 10 Af 15/2021-29 (dále též „napadený rozsudek“), zamítl. Městský soud se ztotožnil s posouzením provedeným žalovaným. Správní orgány dle městského soudu při doměření daně z hazardních her postupovaly v souladu se zákonem. K námitce poukazující na protiústavnost § 4 zákona o dani z hazardních her městský soud odkázal na náleze Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20, kterým Ústavní soud potvrdil i ústavnost § 4 citovaného zákona. Podle městského soudu žalobkyně dovozuje protiústavnost předmětného ustanovení na základě tvrzení a argumentů, kterými se Ústavní soud již zabýval. Městský soud neshledal důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu k opětovnému posouzení ústavnosti příslušného zákona, potažmo jeho části. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka v kasační stížnosti městskému soudu vytýkala, že při posuzování ústavnosti § 4 zákona o dani z hazardních her vyšel z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20. Podle stěžovatelky náleze nezkoumá všechny aspekty protiústavnosti dané normy. Stěžovatelka městskému soudu předložila zcela novou argumentaci svědčící o tom, že § 4 zákona o dani z hazardních her je protiústavní, a městský soud ji neměl vypořádat pouhým odkazem na předmětný náleze Ústavního soudu, který je výsledkem abstraktního přezkumu ústavnosti. Závěry Ústavního soudu učiněné na základě abstraktního přezkumu ústavnosti totiž dle stěžovatelky nejsou v konkrétním případě bez dalšího aplikovatelné, resp. jejich závaznost není dle stěžovatelky bezbřehá. Podle stěžovatelky je totiž abstraktní přezkum ústavnosti něco jiného než konkrétní přezkum ústavnosti, přičemž abstraktní přezkum ústavnosti nebrání krajskému (městskému) soudu, aby Ústavnímu soudu předložil příslušnou věc v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy. Stěžovatelka setrvává na stanovisku, že napadená norma je protiústavní, a to především z hlediska porušení principu rovnosti a dále z hlediska absence racionálního základu normy. Stěžovatelka s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a rozhodl o nákladech řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal písemné vyjádření ke kasační stížnosti, v rámci něhož se plně ztotožnil se závěry městského soudu. Námitky stěžovatelky shledal nedůvodnými. Podle názoru žalovaného městský soud nepochybil, pokud své závěry vystavěl na nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti městskému soudu vytýkala, že pochybil, pokud při posuzování ústavnosti § 4 zákona o dani z hazardních her vyšel z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20. Podle stěžovatelky náleze nezkoumá všechny aspekty protiústavnosti dané normy, především pak porušení principu rovnosti a absenci racionálního základu normy.

[8] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Podle názoru kasačního soudu se Ústavní soud v předmětném nálezu podrobně a komplexně zabývá otázkou ústavnosti § 4 zákona o dani z hazardních her.

[9] Ústavní soud ve shora označeném nálezu nejprve shrnul obecná východiska přezkumu daňových zákonů. Především, že čl. 11 odst. 5 Listiny vytváří prostor pro ústavně akceptovatelné omezení vlastnického práva z důvodu veřejného zájmu, kterým je zájem na shromažďování finančních prostředků na zabezpečování různých typů veřejných statků. Odkázal přitom na vlastní bohatou judikaturu reprezentovanou např. nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08 (N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.), či nálezem Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 18/15 (N 121/81 SbNU 889; 271/2016 Sb.).

[10] Z těchto nálezů mj. plyne, že Ústavnímu soudu nepřísluší posuzovat optimálnost daňového systému, resp. posuzovat daňové zákony z pohledu naplnění základních funkcí daní, tj. funkce alokační, distribuční a stabilizační. Pokud by k takovému kroku Ústavní soud přistoupil, vstupoval by do pole působnosti demokraticky zvoleného zákonodárce. *„Posuzování vhodnosti a nezbytnosti jednotlivých komponent daňové politiky je ponecháno v diskreci demokraticky zvoleného zákonodárce potud, pokud dopad daně na osoby nemá rdousící efekt (není extrémně disproportionální) a dále neporuší princip akcesorické i neakcesorické rovnosti. Tyto ústavní nároky na právní úpravu daní dle názoru Ústavního soudu zcela zajišťují (v kontextu ústavního zmocnění uvalovat daně), aby přezkoumávaná ustanovení, v případě, že v naznačeném testu obstojí, bylo možno označit za legitimní“* (srov. bod 49 nálezu Ústavního ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08). K posuzování ústavnosti daňových zákonů Ústavní soud přistupuje obezřetně, neboť není věcí Ústavního soudu věnovat se otázce vhodnosti daňového zatížení, či dokonce hledat optimální právní úpravu stran daňového zatížení. Ústavní soud se v této souvislosti omezuje toliko na posuzování ne/akcesorické rovnosti a dále na to, zda příslušná daňová úprava není extrémně disproportionální, tj. zda dopad příslušné daně nemá na konkrétní daňový subjekt „rdousící“, resp. „konfiskační“ efekt. Ústavní soud zpravidla nepřezkoumává ani otázku efektivity příslušné daně s výjimkou *„těch případů, kdy by neefektivita určité daně založila zřejmou nerovnost v daňovém zatížení jednotlivých tuzemců. Ústavnímu soudu přísluší jen přezkoumávat, zda daná daňová opatření nezasahují do ústavně garantovaného majetkového substrátu vlastníka, resp. zda je nelze považovat za bezdůvodně se přičítící principu rovnosti,*

tj. za svévolná“ (srov. bod 60 nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08).

[11] Optikou uvedeného pak Ústavní soud nahlížel na předmětnou úpravu a neshledal, že by měla rdousící, resp. konfiskační efekt. K tomu mj. uvedl, že není až tak podstatné samotné procentuální zvýšení daňové sazby, nýbrž spíše případná extrémní disproportionálna výsledného daňového zatížení. Procentuální vyjádření samotného navýšení daňové sazby totiž bez dalšího o „rdousícím“ účinku daně ještě nic nevyovídá. To stejné platí i pro další argumentaci navrhovatelů (skupina 41 poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky), vč. té, ve které poukazovali na absenci legitimního důvodu ke zvýšení daňové zátěže u loterií (z 23 % na 35 %). Dle navrhovatelů bylo razantní zdanění loterií popřením smyslu a účelu regulace, neboť hlavním kritériem pro stanovení výše sazby daně má být především škodlivost konkrétní hazardní hry. Obdobnou argumentaci přitom vznesla i stěžovatelka v žalobě, ve které argumentovala mj. tím, že dle odborníků existují celkem tři úrovně rizikovosti hazardu, přičemž *„nejrizikovějším je hraní na tzv. automatech, které je a bylo zdaněno sazbou 35 %, za středně rizikové se považují například kursově sázky, které jsou nyní, stejně jako v minulosti, zdaněny sazbou 23 %. Loterie se pak považují za nejméně rizikové až zcela bezrizikové, přičemž neslouží ani jako brána k jiným typům závislosti na hazardu.“* Dle stěžovatelky zdanění loterií, jakožto nejméně škodlivého druhu hazardních her, stejnou sazbou jako zdanění nejrizikovějších druhů hazardních her postrádá jakýkoliv smysl (racionální základ).

[12] Ústavní soud však i přes uvedenou argumentaci neshledal protiústavnost předmětné normy. Podle názoru Ústavního soudu daňová sazba ve výši 35 % není způsobilá dosáhnout konfiskačních účinků ve vztahu k provozovatelům hazardních her. Rdousící účinek daně je totiž nutno posuzovat vždy mj. vzhledem k předmětu zdanění. V této souvislosti Ústavní soud jako příklad uvedl, že ve vztahu k dani z nemovitých věcí by sazba ve výši 35 % konfiskační důsledky měla, neboť by během tří let byla poplatníkovi jeho nemovitost *de facto* daňově zkonfiskována. Naopak jde-li o daň z hazardní hry, jedná se o specifický (opakující se) příjem provozovatele hazardní hry. K jeho úplné konfiskaci tak dojít nemůže, neboť tento příjem není předmětnou sazbou zdaňován opakovaně. Ústavní soud přitom nepřisvědčil ani argumentaci, že předmětné zvýšení daně bylo nepřiměřené a razantní. Ústavní soud zopakoval, že *„zatížení ani jeho změny neposuzuje kritériem přiměřenosti, ale jen kritériem vyloučení extrémní disproportionality dopadu daně, jak bylo shrnuto výše.“* Nic takového však Ústavní soud v dané věci nezaznamenal.

[13] Ústavní soud se zabýval i účelem a smyslem předmětné úpravy, její racionalitou, resp. důsledky navýšení daňové zátěže pro daňové subjekty. Ani na základě nich však neshledal protiústavnost dané normy. Mj. uvedl, že navýšení daňové zátěže není zcela jistě příjemné, resp. ekonomicky výhodné. Tato skutečnost však rozhodně nemůže představovat důvod pro zrušení příslušného daňového ustanovení z důvodu jeho protiústavnosti. V takovém případě by totiž jakékoli zvýšení daňové zátěže bylo prakticky nemožné. Z pohledu daňového (podnikajícího) subjektu je podle Nejvyššího správního soudu zapotřebí daňovou politiku, resp. konkrétní změny daňové zátěže vnímat jako součást podnikatelského rizika. Daňový subjekt totiž nemůže dopředu predikovat, jakým způsobem se bude daňová politika vyvíjet, tj. jak přesně se budou měnit konkrétní sazby daně, potažmo způsob výpočtu jednotlivých daní. Fixace konkrétních daňových sazeb na

pokračování

úrovni, která platila v době, kdy příslušný podnikatelský subjekt vstoupil na trh, by naopak nedávala žádný smysl. V praxi by tento krok naprosto rozvrátil fungování daňového systému, neboť zákonodárci by *de facto* nemohli přijímat žádné nové daňové předpisy či jakkoliv měnit ty staré, resp. nové daňové předpisy by měly pouze značně omezený dopad. Ve vztahu ke zdůvodnění odlišné výše daňové sazby u různých druhů hazardních her, Ústavní soud uvedl, že odlišnost daňových sazeb sice zohledňuje „rizikovost té které hazardní hry v zájmu prevence sociálně patologických jevů souvisejících s hazardními hrami, ale zároveň zohledňuje též odlišnost jednotlivých her z hlediska jejich ziskovosti, resp. odlišnost kritického bodu tzv. Lafferovy křivky vyjadřující závislost mezi mírou zdanění (sazby daně) a daňovým výnosem.“ Sazba daně ve výši 23 % pro dílčí základ daně z jednotlivých hazardních her nedopadala na předmětný balík hazardních her stejně. Stejná sazba daně (23 %) totiž měla významně odlišný efekt ve vztahu k provozování loterií, resp. ve vztahu k provozování jiných podobně škodlivých hazardních her. V letech 2017–2019 byla ziskovost loterií cca 45 %, ziskovost kurzových sázek a živých her kolem cca 10 % a ziskovost technických her v rozmezí 6 % (2019) až 17 % (2017). Zvýšení daňové zátěže u loterií tudíž lze považovat za racionální krok, a to zejména s ohledem na argument, že dosavadní stav předurčoval značnou nerovnost mezi výnosy napříč jednotlivými hazardními hrami, když k dosažení stejného zisku bylo zapotřebí značně odlišné míry snahy jednotlivých provozovatelů, a to v závislosti na druhu hazardní hry (v podrobnostech viz bod 149 nálezu Ústavního soudu). Pohledem uvedeného lze dovodit, že škodlivost jednotlivých druhů hazardních her se může promítat i do procesu stanovování výše sazby daně z hazardních her. Jinými slovy, nelze považovat za protiústavní, pokud sazba daně u konkrétní hazardní hry není přímo úměrná její škodlivosti (rizikovosti), neboť tento aspekt není zdaleka jediným východiskem pro konstatování ústavnosti § 4 zákona o dani z hazardních her. K námitce navrhovatelů, že napadená právní úprava je v zásadě individuálním správním aktem, Ústavní soud uvedl, že posuzovaná právní úprava je „obecná, má charakter právních norem (obecných pravidel chování), nikoli charakter individuálního rozhodnutí, dopadá zcela shodně na jakékoli společnosti provozující loterie.“ Nadto Ústavní soud uvedl, že v současné době existuje celkem devět provozovatelů loterií, avšak i v případě, že by na relevantním trhu byl toliko jeden provozovatel, nešlo by pouze z toho důvodu o nepřipustnou právní úpravu, „je-li formulována obecně a v důsledku dopadající na kohokoli, kdo na trh vstoupí. Danou situaci je tak nutno odlišit od individualizované právní úpravy regulující konkrétní situaci, např. hypoteticky ukládající určitou daňovou povinnost výslovně konkrétnímu subjektu.“

[14] Z výše uvedeného tedy vyplývá i odpověď na nosné aspekty žalobní a stížní argumentace stěžovatelky, vč. té poukazující na absenci racionálního základu předmětné normy a porušení principu rovnosti (srov. bod 13 tohoto rozsudku a body 100 až 105, resp. bod 150 nálezu, kde se Ústavní soud obsáhle zabýval porušením principu rovnosti). Ústavní soud dovodil, že v daném případě k porušení principu rovnosti nedošlo. Mj. uvedl, že není, přípustné, aby vzájemný vztah daňových sazeb (nerovnost) posuzoval přísněji než jen optikou vyloučení libovůle při zdůvodňování této odlišnosti. Přísný přezkum je totiž „namístě pouze při využití podezřelého kritéria rozlišení, tedy např. při odlišném zdanění stejného typu příjmu jen v závislosti na osobních charakteristikách daňového poplatníka.“ Ústavní soud neshledal, že by odlišná, tj. vyšší daňová sazba pro zdanění loterií byla projevem zákonodárné libovůle. Podle Ústavního soudu je „zakotvení vyšší daňové sazby, byť pro méně rizikovou hazardní hru, zdůvodnitelné, pokud stát při stanovení daňové sazby

zohledňoval též jiné relevantní faktory, které mohou přispět ke splnění účelu zdanění.“ Z uvedeného je zřejmé, že Ústavní soud neopomněl ani otázku principu rovnosti v rámci jednotlivých hazardních her (zdaňovacích sazeb). I zde však Ústavní soud zaujal zdrženlivý přístup. Omezil se tudíž pouze na přezkum libovůle při zdůvodňování odlišností, přičemž takovou situaci nedetekoval (v podrobnostech viz body 150 a násl. nálezu Ústavního soudu). Z nálezu Ústavního soudu vyplývá i odpověď na tvrzenou absenci racionálního základu § 4 zákona o dani z hazardních her, resp. legitimitu stanovené daňové zátěže. Důvodem ke shledání protiústavnosti přitom nebyly ani rozdíly mezi jednotlivými provozovateli hazardních her: „Jako racionální lze tak akceptovat argument, že pokud provozováním určitého druhu hazardních her dosahují provozovatelé příjmů ve srovnatelné výši výrazně jednodušeji, než je tomu u jiných druhů hazardních her, je nutné tuto skutečnost zohlednit též při stanovení daňové sazby tak, aby byl dosažen srovnatelný ochranný a regulační efekt daňového zatížení.“ K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že princip rovnosti daňové zátěže u daní z hazardních her nelze vykládat v tom smyslu, že jednotlivé daňové sazby uvedené v § 4 zákona o dani z hazardních her, by měly být stejné, tj. „rovné“. Naplnění kautely principu rovnosti je totiž zapotřebí dovozovat primárně z hlediska míry škodlivosti jednotlivých druhů hazardních her za současného zohlednění ziskovosti, resp. odlišnosti kritického bodu tzv. Lafferovy křivky vyjadřující závislost mezi mírou zdanění (sazby daně) a daňovým výnosem.

[15] Pokud pak stěžovatelka v podrobnostech odkazovala na „jiné v žalobě uvedené argumenty“, konstatuje Nejvyšší správní soud, že jeho úkolem není dohledávat za stěžovatele argumenty v jeho dřívějších podáních. Obecný odkaz na argumentaci v předchozím podání v řízení před městským soudem, nesplňuje zákonné požadavky na kasační stížnost. Je na stěžovatelce, aby upřesnila každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to jak po stránce právní, tak i po stránce skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném oprávněném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským (městským) soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává postup, resp. napadený rozsudek městského soudu, stěžovatelka je proto povinná uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v předmětném rozsudku městského soudu. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud totiž není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, resp. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. 140, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012-64, odst. 21, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38). Z procesní opatrnosti soud dodává, že není názoru, že by stěžovatelčina argumentace v žalobě byla sto změnit pohled Ústavního soudu na danou problematiku. Jedná se o pouhé rozvedení argumentace, již se Ústavní soud v rámci posuzování ústavnosti § 4 zákona o dani z hazardních her zabýval.

[16] S ohledem na výše uvedený závěr nelze městskému soudu vytknout, pokud z citovaného nálezu vyšel a jeho optikou nahlížel na žalobní argumentaci. Tento náleze se totiž podrobně a komplexně zabývá otázkou ústavnosti § 4 zákona o dani z hazardních

pokračování

her, přičemž právě otázka ústavnosti citovaného ustanovení tvořila gros žalobní argumentace stěžovatelky. Nález se zabývá ústavností § 4 zákona o dani z hazardních her z různých úhlů pohledu a žádný z nich nevede k závěru o neústavnosti citovaného ustanovení. Ústavní soud po důkladném a náležitém hodnocení (při plném respektování stávající judikatury Ústavního soudu stran limitů ústavního přezkumu míry daňové zátěže, resp. její přiměřenosti, v rámci níž je oprávněn mj. zkoumat extrémní daňovou disproportionálnost, resp. rdousící či konfiskační efekt) neshledal, že by přezkoumávaná právní úprava byla neústavní.

[17] Stěžovatelka dále namítala, že abstraktní přezkum ústavnosti je něco jiného než konkrétní přezkum ústavnosti, přičemž abstraktní přezkum ústavnosti nebrání krajskému (městskému) soudu, aby Ústavnímu soudu předložil příslušnou věc v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[18] K této argumentaci kasační soud uvádí, že vykonatelný nález Ústavního soudu je závazný pro všechny orgány i osoby (čl. 89 odst. 2 Ústavy), a tedy i pro samotný Ústavní soud. Ten z čl. 89 odst. 2 Ústavy dovodil závaznost nejen výroku nálezu, nýbrž i jeho tzv. nosných důvodů (srov. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 45/04, sp. zn. Pl. ÚS 5/05 atp.). V důsledku toho pro jakékoli další řízení před ním, v němž by mělo být rozhodováno znovu, představuje v tomto smyslu nepominutelnou procesní překážku *rei iudicatae* (§ 35 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů), která přirozeně brání jakémukoli dalšímu meritornímu přezkumu věci (srov. nález sp. zn. III. ÚS 425/97 ze dne 2. 4. 1998). Rozsah překážky *rei iudicatae* v řízení před Ústavním soudem závisí na rozsahu vlastního přezkumu. Je přitom pravdou, že zejména v případě tzv. konkrétního, resp. incidenčního přezkumu norem (čl. 95 odst. 2 Ústavy), kde je přezkum vázán na skutkové a právní okolnosti konkrétního případu, může nastat situace, kdy se vyskytne otázka, jež nebyla předmětem úvah ze strany Ústavního soudu v dřívějším řízení. Taková situace však může nastat i tam, kde Ústavní soud rozhodoval o normě v řízení o abstraktní kontrole, načež určitý dříve nezvažovaný ústavní aspekt normy vyjde najevo při její aplikaci v konkrétním případě. Např. v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, Ústavní soud uvedl, že „při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopn objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat.“

[19] Z výše uvedeného vyplývá, že abstraktní přezkum ústavnosti není z hlediska posouzení ústavnosti příslušného ustanovení překážkou pro nové projednání věci Ústavním soudem v rámci konkrétního přezkumu. Okolnosti daného případu však musí tento konkrétní „sekundární“ přezkum objektivně odůvodňovat. Stěžovatelka by tedy musela přijít se zcela novou argumentací, kterou se Ústavní soud v rámci prvního (abstraktního) přezkumu nezabýval. K takové situaci však v dané věci nedošlo. Stěžovatelkou uváděné argumenty (odvíjející se zejména od porušení principu rovnosti) Ústavní soud posuzoval (viz výše). Implicitně pak zkoumal i další rozměry stěžovatelčiny argumentace. Jak tedy správně dovodil městský soud v napadeném rozsudku, stěžovatelka dovozuje protiústavnost § 4 zákona o dani z hazardních her na základě argumentace, se kterou se Ústavní soud již vypořádal v rámci předmětného nálezu (viz bod 19 napadeného rozsudku). I v dalších ohledech kasační soud souhlasí s posouzením provedeným městským soudem a v podrobnostech na něj proto odkazuje. S ohledem na všechny výše uvedené

důvody Nejvyšší správní soud dodává, že ani on sám neshledal důvod k předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu